

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1887

Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου
ΑΜΙΛΚΑΣ ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ

Διευθυντής τοῦ Περιδικοῦ
ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ Λάρνακος 1

Τόμος ΝΑ'— Ἀριθ. 11

Ἀθήναι Νοέμβριος 1938

Γραφεῖα : Ἰουλιανοῦ 17 Β'.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ψήφισμα τοῦ Διοικητ. Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως».— Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, † ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος.— Ἀπὸ τὸν Βίον τοῦ Φωκίανος.— Ὀμιλία τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, περὶ τῆς ὀφειλομένης γενναιοδωρίας τῶν πλουσίων εἰς τὴν κοινωνίαν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν πρόνοιαν.— Μιχ. Γαλανοῦ. Ἀπὸ τὸν Περικλῆ εἰς τὸν Κλέωνα (συνέχεια).— Ὁ θάνατος τῆς Ἀγίας Μακρίνας.— Μ. Γαλανοῦ, Ὀμιλία εἰς τὴν Συγκύπτουσαν.— Ἡ θετικὴ πρὸς εἰρήνευσιν τοῦ κόσμου ἐργασία.— Μ. Γαλανοῦ, 52 χρόνια ὑπηρεσίας στὸ Ἐδαγγέλιον καὶ στὸν Ἑλληνισμό.— Μέρος τέταρτον (συνέχεια).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Συνελθόν ἐκτάκτως σήμερον τὴν 22αν Ὀκτωβρίου 1938 ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐπιτίμου Προέδρου τοῦ Συλλόγου,

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ (*)

μετὰ τὴν εἰσήγησιν τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου·

α.) Ἐκφράζει τὴν θλίψιν του ἐπὶ τῷ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐστερήθη τὸν σοφὸν πρωθιεράρχην της καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Θεολογικὴ Ἐπιστῆμη πολυμαθέστατον ἐκπρόσωπόν της.

β.) Διαδηλοῖ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν ἀπελθόντα πρωθιεράρχην, ἐνθερμον φίλον τῆς «Ἀναπλάσεως», μεριμνήσαντα ἐπὶ δεκαετίαν περὶ συνέχισεως τῆς ἐκδόσεώς της.

(*) Ἡ «Ἀνάπλασις» τοῦ Ὀκτωβρίου εἶχε τυπωθῇ πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου.

γ.) Ἀποφασίζει νὰ παρακολουθήσουν τὴν κηδεῖαν τὰ μέλη τοῦ Διοικητ. Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου καὶ νὰ ἀναρτηθῇ ἡ Εἰκὼν του εἰς τὰ Γραφεῖα αὐτοῦ.

Ἐν Ἀθήναις 22 Ὀκτωβρίου 1938.

(Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον)

ΟΜΗΓΟΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΑΘΗΝΩΝ

Ὁσπ. ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ γὰρ αὐτοῦ εἶχεν πρὸς τὴν μητέρα γῆν τὸ ἱερὸν σκήνωμα τοῦ Πρωθιεράρχου τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Χρυσόστομου καὶ ἡ ἀγία αὐτοῦ ψυχὴ ἀναπαύεται ἡδὺν εἰς τὴν κατάπαυσιν τοῦ Κυρίου του.

Ἡμεῖς οἱ ἐπιζῶντες εὐρισκόμεθα πρὸ αὐτοῦ ναμίας σκέψεως πρὸ τοῦ μυστηρίου τοῦ θανάτου, τὸ ὅποιον ἐπιθυμοῦμεν κατὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἄσμα «μαθεῖν, ἀλλ' οὐδεὶς ἱκανὸς διηγήσασθαι» καὶ μόνον συναισθήματα περὶ τὸν ἀπελθόντα συσσωρεύονται εἰς τὴν ψυχὴν μας καὶ σχόλια ἐπὶ τῆς μικρᾶς ἢ μεγάλης, τῆς σημαντικῆς ἢ ἀσημάντου τροχιάς, τὴν ὅποιαν διέγραψεν οὗτος ἐπὶ τῆς ζωῆς αὐτῆς.

Μυριόλεκτον θὰ ἀπετέλει ἡ ἐκθεσις τῶν λεπτομερειῶν τῆς ζωῆς τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου καὶ ὥς ἐκ τούτου δὲν εἶνε ἄγνωστοι οἱ σταθμοὶ τῆς ζωῆς τοῦ μικροῦ καὶ πτωχοῦ ἱεροπαίδος, ὁ ὅποιος, ἐμφανισθεὶς εἰς τὴν ζωὴν ἐν Μαδύτῳ τῇ 1ῃ Ἰουλίου 1868, ἀπεχώρησεν ἐκ ταύτης ὡς Πρωθιεράρχης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ σοφὸς τῷ ὄντι συγγραφεὺς ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Ὀκτωβρίου 1938, εὐχαριστή-

σας τῷ Θεῷ, ὥς ὁ μέγας αὐτοῦ ὁμώνυμος ἅγιος, «πάντων ἔνεκεν».

Τρία τινὰ χαρακτηρίζουν τὴν πλουσίαν τοῦ Χρυσοστόμου ζωὴν: ἡ φυσικὴ ἀγαθότης καὶ ἀπλότης, τὴν ὁποίαν τόσο μακαρίζει ὁ Κύριος διὰ τοῦ πρώτου Μακαρισμοῦ καὶ ἡ ὁποία εἶνε τόσο οἰκεία εἰς τοὺς ἀληθῶς μεγάλους καὶ σοφοὺς ἀνθρώπους· ἡ φιλεργία καὶ πιστὴ καὶ φιλότιμος ἀφοσίωσις πρὸς τὸ καθῆκον, ἥτις διακρίνει πάντας τοὺς δημιουργοὺς τῆς ζωῆς, καὶ ἡ θρησκευτικότης, ἥτις καθιστᾷ τὴν ζωὴν εὐλογημένην, πλήρη καὶ ἀνεπιδεῖ.

Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος ἦτο ἀγαθός, ἀ-

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

πλοῦς καὶ ταπεινόφρων. Τὸν ἐγνώρισα, ὅταν ἦδη ἐμεσουράνει εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν του ὁρίζοντα καὶ ἡ πρώτη μου ἐντύπωσις, ἥτις δὲν μετεβλήθη ποτὲ μέχρι τῶν τελευταίων τοῦ σιγμῶν, καθ' ὅς ἠτύχησα νὰ ἀσπασθῶ τὴν χεῖρα του, ἥτο ἡ τῆς ἀπλότητος καὶ ταπεινοφροσύνης ἀνθρώπου δυναμένου νὰ ἐπιδείξῃ καρποὺς πραγματικῶν βιωτικῶν κόπων εἰς τὴν, θέσιν, εἰς ἣν ἔταξεν αὐτὸν ἡ Θεία Πρόνοια.

Ἐπιμελής, βαθυστόχαστος καὶ περινούστατος μελετητὴς μέχρι τέλους τοῦ βίου του, ἀγαθὸς καὶ στοργικὸς διδάσκαλος δι' ὅσους ἠτύ-

χησαν νὰ χρηματίσουν μαθηταὶ του, μεγάλθυμος, ἀνεκτικός καὶ φιλόανθρωπος διὰ τὸ ἐγγὺς καὶ μακρὰν ποίμνιον, τὸ ὁποῖον τῷ ἀνέβηκεν ἡ Θεία Πρόνοια νὰ ποιμάνῃ.

Ἡ φιλομάθεια καὶ ἐργατικότης του καὶ ἡ πρὸς τὸ καθῆκον ἀφοσίωσις ὑπερέβη πᾶν ὄριον συγχρόνου ἀντοχής, ἐξ οὗ καὶ ὁ συνεχὴς διὰ ταύτην θαυμασμὸς τῶν περὶ αὐτόν, ἀλλ' ἴσως καὶ ὁ κυριώτερος λόγος τοῦ, παρὰ τὴν ἡλικίαν του, προώρου θανάτου του. Ἡ ἀνεκτικότης καὶ μεγαθυμία του κατέστησαν παροϊμιώδεις, οὐχὶ σπανίως ἐκνευρίζουσαι τοὺς ζωηροτέρους τῶν φίλων του διὰ τὴν ἐκ μέρους ἄλλων ἐκμετάλλευσιν των· ἀλλὰ τὸ ἀδιατάρακτον τῆς ψυχικῆς του γαλήνης ἐκ χαρακτῆρος, καὶ ἐκ χριστιανικῆς διαθέσεως βεβαίως, προέλαβε συμφορὰς καὶ καταστροφάς.

Τέλος ἡ θρησκευτικότης τοῦ μακαριστοῦ ἱερέως, ἡ ἐκφαινομένη εἰς πᾶσαν περίστασιν τῆς ἡσύχου ζωῆς του, ἥτις δαψιλῶς ἐξηγιᾶσθαι καὶ κατὰ τὰς τελευταίας της στιγμὰς διὰ τῶν ἀγαθῶν μέσων τῆς Ἐκκλησίας, ἀπέβη ὑποδειγματικὴ διὰ τοὺς ἔχοντας ἐπίγνωσιν τῆς ἀξίας τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς.

Ἡ ἐξόχως συγκινητικὴ ἡ παρακολούθησις τοῦ ἁγίου ἀνδρός, ὁποῦντοί τε συμμέτοχοι ἢ ἰδιότροποι λόγου ἐκπαιδευμένοι μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ καὶ σέβας πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ χρυσόστομου διὰ μόνην τὴν ἀπλότητα, μελινιόφρους τιμίους, ξύλα, χόρτον, κάλαμον, ἐκάστου τοῦ ἔργον φανερόν γενήσεται· ἡ γὰρ ἡμέρα δηλώσει· «ὅτι ἐν πυρὶ ἀποκαλύπτεται» καὶ ἐκάστου τοῦ ἔργον ὁποῖόν ἐστι, τὸ πῦρ δοκιμάσει. Εἴ τις τοῦ ἔργον μένει, ὁ ἐπ' ἀποδομῇ, μισθὸν λήψεται...» (Α'. Κορ. γ'. 8—15).

Ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, κατὰ τοὺς ψυχραίμως καὶ ἀντικειμενικῶς κρίνοντας, ἐδημιούργησε μνημεῖον δι' ἑαυτὸν μένον, συγχρότως δὲ δι' αὐτοῦ καὶ δικαίωμα ἐπὶ τοῦ στεφάνου, ὃν θέλει ἀποδώσει αὐτῷ ὁ Κύριος ἐν ἐσκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτὴς, διὰ τὸν αἰγῶνα ὃν ἠγώνισται, διὰ τὸν δρόμον ὃν τετέλεκε, καὶ διὰ τὴν πίστιν, ἣν τετήρηκε». (Β'. Τιμοθ. δ'. 7, 8).

Ἀναπαύου ἐν εἰρήνῃ, ἀείμνηστε καὶ σοφὲ πρωθιεράρχα Χρυσόστομε, «μακάριος, ὅτι ἀπέθανες ἐν Κυρίῳ ἵνα ἀναπαυθῇς ἐκ τῶν κόπων σου καὶ τὸ ἔργον σου ἀκολουθήσῃ μετὰ σοῦ». (Α' Αποκαλ. ιδ'. 13)

ΑΜΙΑΚΑΣ Σ. ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ